

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 14 grudnia 2018 r. Sąd Rejonowy w Skierniewicach w punkcie pierwszym zasądził na rzecz powoda W. N. od pozwanego P. P. kwotę 75 000 zł z liczonymi od kwoty:

- 10 000 zł odsetkami ustawowymi (określanymi od dnia 1 stycznia 2016 roku jako odsetki ustawowe za opóźnienie) od dnia 22 stycznia 2015 roku do dnia zapłaty,

- 65 000 zł odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 28 listopada 2018 roku do dnia zapłaty,

a w punkcie drugim oddalił powództwo w pozostałej części. W punkcie trzecim zasądził od P. P. na rzecz W. N. kwotę 3 954,51 zł tytułem kosztów procesu, a w punkcie czwartym nakazał pobrać od P. P. na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego w Kutnie kwotę 4 559,98 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

Powyższy wyrok Sąd Rejonowy oparł na następujących ustaleniach faktycznych:

Na podstawie wniosku z dnia 13 listopada 2013 roku wierzyciela spółki (...) i (...) spółki z o.o. w O. opartego o tytułu egzekucyjny w postaci nakazu zapłaty wydanego w postępowaniu nakazowym przez Sąd Okręgowy w Opolu z dnia 5 listopada 2013 roku (w sprawie VI GNc 235/13) pozwany komornik przy Sądzie Rejonowym w Skierniewicach P. P. wszczął postępowanie zabezpieczające przeciwko powodowi, jako obowiązanyemu z tego nakazu, na kwotę 201 127,02 zł. Było ono prowadzone w sprawie o sygn. akt Km 2340/14.

W toku postępowania zabezpieczającego w sprawie Km 2340/14 pozwany komornik w dniu 21 listopada 2013 roku dokonał zajęcia należących do powoda ruchomości w postaci:

- a. pojazdu I. model (...) o nr rej. (...) 5EF2 i nr nadwozia (...) wartość szacunkowa 15 000 zł,
- b. koparki marki (...) model E16 rok produkcji 2011 wartość szacunkowa 15 800 zł,
- c. przyczepy lekkiej marki N. model (...) o nr rej. (...) i nr nadwozia (...) wartość szacunkowa 1 200 zł,
- d. pojazdu specjalnego marki F. (...) model (...) o nr rej. (...) i nr nadwozia (...) wartość szacunkowa 12 000 zł,
- e. samochodu osobowego marki F. model D. 2.8jtd o nr rej. (...) nr nadwozia (...) wartość szacunkowa 10 000 zł,
- f. samochodu ciężarowy marki M. (...) model A. 1840 o nr rej. (...) i nr nadwozia (...) wartość szacunkowa 70 000 zł.

Z czynności zajęcia został sporządzony protokół. Powód nie był obecny przy zajęciu. Ruchomości te oddano pod dozór osoby trzeciej E. K. (1).

Powód został zawiadomiony o zajęciu ruchomości pismem z dnia 25 listopada 2013 roku, które odebrał w dniu 28 listopada 2013 roku.

W dniu 6 grudnia 2013 roku J. S. jako dłużnik powoda, na skutek dokonanego przez komornika zajęcia wierzytelności, przekazał na rzecz komornika kwotę 53 751,00 zł.

W dniu 10 grudnia 2013 roku powód skierował do komornika wnioski o zmianę dozoru i oddanie zajętych ruchomości pod dozór dłużnika. Komornik w dniu 11 grudnia 2013 roku przychylił się do powyższego i oddał w dozór dłużnika wskazane ruchomości. Postanowieniem z dnia 11 grudnia 2013 roku zostało doręczone powodowi w dniu 16 grudnia 2013 roku.

W dniu 13 grudnia 2013 roku wierzyciel Ł. Z. złożył komornikowi wniosek o wszczęcie postępowania egzekucyjnego wobec dłużnika W. N.. Podstawą wniosku był tytuł wykonawczy w postaci prawomocnego nakazu zapłaty w

postępowaniu upominawczym wydanego przez Sąd Rejonowy w Piotrkowie Trybunalskim w dniu 25 stycznia 2013 roku w sprawie o sygn. akt V GNc 1935/13. We wniosku wierzyciel wniósł o wszczęcie postępowania egzekucyjnego wobec ruchomości dłużnika oraz o skierowanie do sprzedaży komisowej ruchomości zajętych w toku postępowania. Zawiadomienie o wszczęciu tej egzekucji powód odebrał w dniu 19 grudnia 2018 roku. Postępowanie w sprawie wszczęto pod sygnaturą akt Km 2563/13.

Wobec dokonania uprzedniego zajęcia ruchomości w toku sprawy o sygn. Km 2340/13 w sprawie o sygn. akt Km 2563/13 pozwany dokonał adnotacji datowanej na dzień 13 grudnia 2013 roku o przyłączeniu zajęcia ruchomości na załączniku do protokołu zajęcia ruchomości z dnia 21 listopada 2013 roku.

W dniu 30 grudnia 2013 roku nakazowi zapłaty z dnia 5 listopada 2013 roku wydanego przez Sąd Okręgowy w Opolu w sprawie o sygn. akt VI GNc 235/13 nadano klauzulę wykonalności, jako orzeczeniu prawomocnemu. Powyższy nakaz zapłaty uprawomocnił się w dniu 27 listopada 2013 roku.

W dniu 22 stycznia 2014 roku pozwany ponownie zmienił dozorcę, odejmując dozór powodowi (dłużnikowi) i ustanowił dozorcą E. K. (1). W dniu 27 stycznia 2014 roku powodowi doręczono postanowienie Komornika z dnia 22 stycznia 2014 roku o zmianie dozorcę z dłużnika na E. K. (1). W dniu 24 stycznia 2014 roku komornik ponownie zmienił dozorcę na (...) spółkę z o.o. w W..

W dniu 24 stycznia 2014 roku do komornika wpłynął wniosek wierzyciela (...) spółki z o.o. w O. o wszczęcie postępowania egzekucyjnego na podstawie prawomocnego nakazu zapłaty wydanego w postępowaniu nakazowym przez Sąd Okręgowy w Opolu z dnia 5 listopada 2013 roku (w sprawie VI GNc 235/13). Wniosek obejmował prowadzenie egzekucji z ruchomości. Zawiadomienie z dnia 24 stycznia 2014 roku dłużnik odebrał w dniu 31 stycznia 2013 roku. Postępowaniu nadano sygnaturę akt Km 211/14.

W dniu 24 stycznia 2014 roku w trybie art. 851 k.p.c. na protokole zajęcia z dnia 21 listopada 2013 roku poczyniono adnotację „ruchomości zajęte niniejszym protokołem zostały zajęte w trybie art. 851 k.p.c. na poczet zadłużenia w sprawie Km 211/14”.

W dniu 24 stycznia 2014 roku w sprawie Km 211/14 Komornik zwrócił się do (...) spółki z o.o. z ofertą sprzedaży komisowej zajętych ruchomości.

W dniu 24 stycznia 2014 roku została zawarta pomiędzy pozwanym komornikiem a (...) spółką z o.o. umowa ramowa komisum.

Postanowieniem z dnia 25 stycznia 2014 roku komornik ustalił koszty postępowania zabezpieczającego w sprawie Km 2340/13 wobec złożenia wniosku wierzyciela o wszczęcie postępowania egzekucyjnego oraz zakończył postępowanie zabezpieczające.

W piśmie z dnia 27 stycznia 2014 roku (...) spółka z o.o. powiadomiła pozwanego komornika o dokonanej w dniu 27 stycznia 2014 roku sprzedaży komisowej ruchomości.

W dniu 28 stycznia 2014 roku doszło do zbycia w drodze sprzedaży komisowej zajętych ruchomości na rzecz (...) spółki z o.o.

W drodze sprzedaży komisowej zbyto:

- (...) model (...) za kwotę 13 000 zł,
- przyczepę ciężarową lekką marki N. model (...) za kwotę 1 200 zł,
- koparkę model (...) model E16 za kwotę 15 800 zł,

- pojazd specjalny I. model (...) za kwotę 51 000 zł,
- samochód F. (...) za kwotę 10 000 zł,
- (...) model A. za kwotę 71 000 zł.

W dniu 28 stycznia 2014 roku w sprawie Km 211/14 komornik wystawił faktury vat na sprzedaż ruchomości, wskazując jako sprzedawcę powoda i jako nabywcę (...) spółkę z o.o. W dniu 29 stycznia 2014 roku komornik wystawił spółce (...) zaświadczenia o nabyciu przedmiotu sprzedaży w drodze sprzedaży komisowej. W dniu 3 lutego 2014 roku powodowi doręczono:

- protokoły sprzedaży w drodze komisowej z dnia 29 stycznia 2014 roku,
- faktury vat dotyczące sprzedaży.

Spółka (...) zbyła następnie przedmiotowe pojazdy. Spółka (...) zajmowała się kupowaniem na licytacjach i w drodze komisji różnych ruchomości. Przedmiotowe pojazdy nabyte w drodze sprzedaży komisowej były usprawniane po to żeby je sprzedać i zarobić.

Spółka (...) zbyła:

- w dniu 28 stycznia 2014 roku przyczepę marki N. za cenę 2 000 zł netto oraz koparkę model (...) za cenę 16 000 zł netto łącznie brutto 22 140 zł,
- w dniu 12 lutego 2014 roku (...) model (...) za cenę 35 000 zł netto,
- w dniu 12 lutego 2014 roku I. model (...) za cenę 60 000 zł netto,
- w dniu 14 lutego 2014 roku (...) model A. za cenę 65 000 zł netto,
- w dniu 8 maja 2014 roku samochód F. (...) za cenę 7 700 zł netto (9 471 zł brutto).

W dniu 3 lutego 2014 roku została uiszczona pozostała część zadłużenia dłużnika (powoda) w kwocie 108 514,47 zł.

W dniu 7 lutego 2014 roku do Sądu Rejonowego w Radomsku wpłynęła skarga powoda na czynność komornika w postaci m.in. sprzedaży ruchomości dłużnika wcześniej niż 7 dnia od daty zajęcia, sprzedaży ruchomości w drodze komisowej bez wniosku wierzyciela.

W dniu 10 lutego 2014 roku powód wniósł zażalenie na postanowienie Sądu Okręgowego w Opolu z dnia 30 grudnia 2013 roku w przedmiocie nadania klauzuli wykonalności nakazowi zapłaty z dnia 5 listopada 2013 roku. Sąd Okręgowy uznał, że zażalenie to zostało wniesione po upływie terminu ustawowego gdyż, jak wynika z akt postępowania egzekucyjnego i pisma komornika z dnia 3 lipca 2014 roku – „postanowienie o nadaniu klauzuli wykonalności dłużnik otrzymał od komornika w dniu 31 stycznia 2014 roku” – wobec czego postanowieniem z dnia 14 lutego 2014 roku odrzucił zażalenie powoda.

Postanowieniem z dnia 10 marca 2014 roku Sąd Rejonowy w Radomsku uchylił czynność komornika z dnia 29 stycznia 2014 roku polegającą na sprzedaży przedmiotowych ruchomości w drodze komisowej.

Wartość rynkowa na dzień sprzedaży komisowej:

- pojazdu M. (...) model A. wynosiła 79 900 zł,
- samochodu F. (...) wynosiła 11 300 zł,
- pojazdu I. model (...) o nr rej. (...) 5EF2 wynosiła 42 700 zł,

- d. pojazdu I. model (...) wynosiła 53 400 zł,
- e. koparki model (...) model E16 wynosiła 51 700 zł,
- f. przyczepy ciężarowej lekkiej marki N. wynosiła 1 700 zł.

Wartość nierynkowa, przy wymuszonej sprzedaży na dzień sprzedaży komisowej:

- a. pojazdu M. (...) model A. wynosiła $79\,900 \times 0,75 = 59\,925$ zł,
- b. samochodu F. (...) wynosiła $11\,300 \times 0,75 = 8\,475$ zł,
- c. pojazdu I. model (...) o nr rej. (...) 5EF2 wynosiła $42\,700 \times 0,75 = 32\,025$ zł,
- d. pojazdu I. model (...) wynosiła $53\,400 \times 0,75 = 40\,050$ zł,
- e. koparki model (...) model E16 wynosiła $51\,700 \times 0,75 = 38\,775$ zł,
- f. przyczepy ciężarowej lekkiej marki N. wynosiła $1\,700 \times 0,75 = 1\,275$ zł.

Nieprawomocnym wyrokiem z dnia 12 lipca 2018 roku Sąd Rejonowy w Radomsku II Wydział Karny uznał pozwanego P. P. za winnego tego, że w dniu 24 stycznia 2014 roku w S. działając wspólnie i w porozumieniu z innym sprawcą, wykonując czynności jako Komornik przy Sądzie Rejonowym w Skierniewicach nie dopełnił swoich obowiązków i przekroczył swoje uprawnienia w ten sposób, że wbrew przepisowi art. 867 par. 4 k.p.c. bez wniosku wierzyciela o dokonanie w postępowaniu egzekucyjnym Km 211/14 sprzedaży komisowej zajętych w dniu 21 listopada 2013 roku ruchomości i bez dokonania ponownego zajęcia tych ruchomości w postępowaniu egzekucyjnym Km 211/14 do czego był zobowiązany wskutek upadku z mocy prawa zabezpieczenia, a w związku z tym przed upływem 7 dni od daty zajęcia, jak również bez poinformowania dłużnika W. N. zgodnie z art. 805 par. 2 k.p.c. o wszczęciu postępowania egzekucyjnego Km 211/14 złożył spółce (...) spółce z o.o. ofertę sprzedaży komisowej zajętych w dniu 21 listopada 2013 roku ruchomości w postaci: (...) model (...), przyczepy ciężarowej lekkiej marki N. model (...), koparki model (...) model E16, pojazdu I. model (...), samochodu F. (...) i (...) model A. po cenach zaniżonych wynikających z protokołu zajęcia ruchomości w dniu 21 listopada 2013 roku, czym doprowadził do ich sprzedaży komisowej po cenach zbliżonych do wówczas szacowanych, czym działał na szkodę W. N. w kwocie około 84 200 zł tj. czynu z art. 231 par. 1 kk i za to na podstawie art. 231 kk w zw. z art. 37a kk wymierzył mu karę 200 stawek grzywny ustalając wysokość stawki dziennej na 50 zł.

Oceniając zgromadzone dowody Sąd Rejonowy wskazał, że nie można przyjąć, jak podnosi pozwany w odpowiedzi na pozew, że zawiadomienie o wszczęciu egzekucji w sprawie Km 2340/13 zostało doręczone dłużnikowi w dniu 18 listopada 2013 roku, gdyż potwierdzenie odbioru na k. 92 dotyczyło innego pisma (wezwanie - (...)# (...)).

Sąd Rejonowy nie podzielił też stanowiska strony powodowej, że zawiadomienie o wszczęciu egzekucji w sprawie Km 211/14 powód (dłużnik) odebrał w dniu 3 lutego 2014 roku. Zawiadomienie z dnia 24 stycznia 2014 roku o powyższym dłużnik odebrał w dniu 31 stycznia 2013 roku, co potwierdza także treść powołanego postanowienia Sądu Okręgowego w Opolu z dnia 14 lutego 2014 roku.

Sąd pierwszej instancji pominął zeznania świadków E. K. (1) i C. K. wobec tego, że świadkowie, mimo, że zgłoszeni na okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia sprawy nie mieli szczegółowej wiedzy, w szczególności co do przyczyn zmiany dozoru, fakt zaś oddania w dozór ruchomości zajętych u powoda do E. K. (2) nie był sporny. Kwestie zaś stanu pojazdów uwzględnił biegły dokonując wyceny ruchomości, co jest domeną wiedzy specjalnej posiadanej przez biegłego.

W świetle powyższych okoliczności Sąd Rejonowy uznał, że roszczenie powodów jest zasadne w całości co do należności głównej i częściowo w zakresie dochodzonych odsetek od należności głównej.

Sąd Rejonowy wskazał, iż podstawą żądania jest art. 23 ust. 1 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji (tekst jednolity z dnia 15 maja 2015 r. Dz.U. z 2015 r. poz. 790 ze zm.) mocą którego komornik jest obowiązany do naprawienia szkody wyrządzonej przez niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu czynności oraz ogólne przesłanki odpowiedzialności deliktowej.

W oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy Sądu Rejonowy uznał, iż bezprawność w działaniu komornika nie budziła wątpliwości i wynikała z faktu sprzedaży komisowej ruchomości powoda (dłużnika) bez ich zajęcia (nawet przyjmując, że do zajęcia doszło to przed upływem 7 dni od powyższego), bez wniosku wierzyciela o taką sprzedaż oraz przy nieuzasadnionym odbiorze dozoru ruchomości dłużnikowi.

Uzasadniając powyższe stanowisko Sąd Rejonowy wskazał, iż w rozpoznawanej sprawie przedmiotem badania i dowodów była prawidłowość postępowania zabezpieczającego z wniosku z dnia 13 listopada 2013 roku (sprawa Km 2340/13), a następnie postępowania egzekucyjnego z wniosku z dnia 24 stycznia 2014 roku (sprawa Km 211/14) i postępowania egzekucyjnego z wniosku z dnia 13 grudnia 2013 roku (sprawa Km 2563/13), gdzie istotna była czynność datowana na dzień 13 grudnia 2013 roku w postaci adnotacji o zajęciu ruchomości.

Sąd Rejonowy nie dopatrył się uchybień w doręczeniu powodowi zawiadomienia o wszczęciu egzekucji w sprawach Km 2340/13 i Km 211/14, przy czym podkreślił, iż w sprawie Km 211/14 doręczenie nastąpiło w dniu 31 stycznia 2014 roku, a zatem już po sprzedaży ruchomości dłużnika.

Z punktu widzenia przebiegu postępowań Km 2340/13 i Km 211/14 Sąd Rejonowy wskazał, iż istotnym dla oceny ich prawidłowości były przepisy art. 492 § 1 k.p.c., art. 754¹ § 1 - 3 k.p.c. regulujące kwestie zabezpieczenia, w tym upadek zabezpieczenia. W rozpoznawanej sprawie (Km 2340/13) zabezpieczenie wynikające z nakazu zapłaty z dnia 5 listopada 2013 roku z mocy prawa upadło, gdyż nakaz ten uprawomocnił się z dniem 27 listopada 2013 roku, a powyższa okoliczność, zdaniem Sądu a quo przekreślała też skutki uprzedniego zajęcia. Powyższa konstatacja wynikała z upadku zabezpieczenia ex lege i charakteru postanowienia stwierdzającego ten upadek, które miało charakter deklaratoryjny. Niewątpliwie więc utrata z mocy prawa zabezpieczenia przekreślała skutki zajęcia ruchomości z dnia 21 listopada 2013 roku w sprawie Km 2340/13.

Tym samym, w ocenie Sądu Rejonowego, komornik wszczynając nowe postępowanie na podstawie innego tytułu (tytułu wykonawczego – prawomocnego nakazu zapłaty, a nie nakazu jako tytułu zabezpieczającego) podejmował nowe czynności, jak wszczęcie postępowania i zawiadamiania o tym strony (w tym dłużnika), a tym samym winien powtórzyć czynność zajęcia, co komornik próbował zrobić - dokonana jednak w dniu 24 stycznia 2014 roku w sprawie Km 211/14 przez komornika próba ponownego zajęcia ruchomości w trybie art. 851 k.p.c. nie nastąpiła. Sąd Rejonowy podkreślił, iż adnotacja w protokole pierwszego zajęcia nie została opatrzona podpisem, nie wiadomo od kogo pochodziła, nie można zatem przyjąć, że czynność zajęcia została dokonana. Brzmienie przepisu art. 851 k.p.c., że „komornik dokona nowego zajęcia poprzez zaznaczenie na protokole” wskazywało w ocenie Sądu Rejonowego, że jeśli nowe zajęcie ma zostać dokonane przez komornika to wymaga jego podpisu, tak aby można było czynność zidentyfikować. Jest to bowiem forma czynności komornika (zajęcie) i niewątpliwie winna być opatrzona podpisem komornika. Powyższe doprowadziło więc Sąd pierwszej instancji do wniosku, że komornik dokonał zbycia ruchomości powoda bez ich zajęcia, co oznaczało, iż ta czynność komornika była bezprawna. W powyższej sytuacji zdaniem Sądu Rejonowego nie miał zastosowania § 67 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie czynności komorników z dnia 9 marca 1968 r. (Dz.U. Nr 10, poz. 52), który stanowił, że jeżeli zajęcie zostało już uprzednio dokonane przez komornika lub administracyjny organ egzekucyjny w trybie zabezpieczenia roszczenia, wszczynając egzekucję komornik nie dokonuje ponownego zajęcia, lecz podejmuje dalsze czynności egzekucyjne, gdyż wskutek upadku zabezpieczenia upadło i zajęcie.

Ponadto Sąd Rejonowy zwrócił uwagę na to, że nawet jeżeli przyjąć by, że do zajęcia (mimo braku podpisu) miało dojść, to należało je rozpatrywać w kontekście art. 864 § 1 k.p.c. (w brzmieniu mającym w sprawie zastosowanie), który zakazywał sprzedaży przed upływem 7 dni od daty zajęcia. Skoro komornik dokonał w trybie art. 851 k.p.c. zajęcia w dniu 24 stycznia 2014 roku to sprzedaż ruchomości w dniu 28 stycznia 2014 roku była również z pogwałceniem

powołanego przepisu. Czynność ta ponadto mogła być w terminie 7 dni zaskarżona skargą, co skutkowało mogło np. zawieszeniem postępowania (art. 821 § 1 k.p.c.), a wcześniejsza sprzedaż powyższe wykluczała.

Sąd Rejonowy zważył także, że skoro komornik miał dokonać zajęcia w trybie art. 851 k.p.c. w dniu 24 stycznia 2014 roku to przy zawiadomieniu o wszczęciu egzekucji (k.106) w sprawie Km 211/14 o powyższym nie wspomina, a jest to czynność komornika, o której strony winny wiedzieć. Postępowanie w sprawie Km 211/14 było nowym postępowaniem i przy zawiadomieniu o wszczęciu egzekucji komornik winien powiadomić dłużnika o wszystkich czynnościach.

Kolejnym uchybieniem komornika, stwierdzonym przez Sąd Rejonowy, było dokonanie sprzedaży komisowej ruchomości bez wniosku wierzyciela w sprawie Km 211/14 w tym zakresie, co stanowiło naruszenie art. 867 § 4 k.p.c., który stanowi, że zajęte ruchomości niewymienione w art. 865 k.p.c. lub niesprzedane w trybie przewidzianym w tym przepisie komornik, na wniosek wierzyciela, przekazuje do sprzedaży komisowej przed sprzedażą w drodze licytacji publicznej. Powód więc, jako dłużnik w ogóle nie mógł się spodziewać, że dojdzie do sprzedaży komisowej gdyż w sprawie Km 2340/13 i Km 211/14 nie było takiego wniosku wierzyciela. Sąd Rejonowy nie zgodził się ze stanowiskiem komornika, iż ów wniosek wierzyciela można wywieść z faktu zajęcia w trybie art. 851 k.p.c. ruchomości objętych protokołem z dnia 21 listopada 2013 roku w sprawie Km 2340/13 do sprawy Km 2563/13, gdyż, po pierwsze, wniosku takiego nie złożył wierzyciel w sprawie Km 2340/13, a po drugie, czynności zbycia komisowego komornik dokonywał w sprawie Km 211/14, o czym świadczy sygnatura przy czynnościach takich jak np. oferta sprzedaży komisowej, pisma, umowa komisowa, zawiadomienia urzędu skarbowego, protokołów sprzedaży komisowej, faktury, zaświadczenia. Po trzecie Sąd Rejonowy wskazał, iż jeżeli chodzi o zajęcie w trybie art. 851 k.p.c. przedmiotowych ruchomości do sprawy Km 2563/13 z dnia 13 grudnia 2013 roku to nie spełnia ono także wymogów art. 851 k.p.c. Przepis ten wyraźnie stanowi, że nowe zajęcie ma być dokonane „na protokole pierwszego zajęcia”. Na protokole zajęcia ruchomości z dnia 21 listopada 2013 roku, który stanowi jedną kartkę dwustronicową tej adnotacji nie ma. Znajduje się ona na załączniku do protokołu i odmiennej karcie (strona druga – k. 347), a załącznik do protokołu nie jest protokołem.

Ponadto zdaniem Sądu Rejonowego umieszczenie tej adnotacji na załączniku do protokołu wskazuje także niezbitcie na podniesiony przez powoda fakt, że komornik dokonał tej adnotacji później niż 13 grudnia 2013 roku, skoro na protokole zajęcia ruchomości na odwrocie poczynił adnotację z dnia 24 stycznia 2014 roku. Zupełnie pozbawione podstaw jest bowiem działanie, w którym komornik adnotację późniejszą czyni na protokole zajęcia (na górze strony), a adnotację wcześniejszą na załączniku do protokołu na końcu strony. Potwierdza to w ocenie Sądu Rejonowego także fakt, że pełnomocnik powoda oglądał akta komornicze i wykonywał ich fotokopie, które załączył i ówczesnej powyższej adnotacji nie było. Nie sposób przyjąć, że akurat ta adnotacja została pominięta skoro skrupulatnie skopiowano w tym zakresie protokół i załącznik wraz z adnotacją na protokole. Powyższa okoliczność zdaniem Sądu Rejonowego ostatecznie nie miała kluczowego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, gdyż jak już wykazano adnotacja ta nie została sporządzona zgodnie z art. 851 k.p.c., a ponadto zabezpieczenie w sprawie Km 2340/13 z mocy prawa upadło.

Sąd Rejonowy uznał za niezasadne także decyzje komornika o zmianie dozorczy, które miały wpływ na przebieg wydarzeń w sprawie, wskazując, iż żadne szczególne okoliczności nie uzasadniały odjęcie dozoru zajętych ruchomości dłużnikowi i oddanie dwukrotnie pod dozór E. K. (1) w dniu 21 listopada 2013 roku, a następnie w dniu 22 stycznia 2014 roku, by po raz kolejny w dniu 24 stycznia 2014 roku zmienić dozorcę na spółkę (...). W oparciu o powyższe Sąd Rejonowy uznał, iż te działania komornika jawiły się jako nakierowane na jeden cel, rychłego zbycia ruchomości, o czym dłużnik nic nie wiedział. Sąd Rejonowy przy powyższej konstatacji ponownie podkreślił, iż zawiadomienie o wszczęciu postępowania egzekucyjnego dłużnik odebrał już po sprzedaży komisowej, a niewątpliwy pośpiech komornika potwierdza także nieprawidłowe, bo późniejsze - w dniu 25 stycznia 2014 roku zakończenie postępowania zabezpieczającego niż wszczęcie postępowania egzekucyjnego w dniu 24 stycznia 2014 roku. Świadczy to o prowadzeniu dwóch postępowań w jednym czasie co jest niedopuszczalne.

Sąd Rejonowy uznał także, iż dłużnik wskutek tych czynności doznał szkody a pomiędzy powyższym działaniem komornika i szkodą istniał związek przyczynowy. Mając na względzie powyższe Sąd Rejonowy uznał, iż rynkowa wartość zajętych ruchomości wynosiła łącznie 240 700 zł, co wynika z opinii biegłego, a komornik zbywając przedmiotowe ruchomości powoda za kwotę 162 000 zł bez nawet ich zajęcia spowodował szkodę - realny uszczerbek w

mieniu powoda na kwotę 78 700 zł. Uwzględnieniu podlegała więc wskazana przez biegłego kwota wartości rynkowej ruchomości, a nie według wariantu sprzedaży licytacyjnej, gdyż komornik w ogóle nie był uprawniony bez zajęcia do zbycia tych ruchomości. Pomiedzy działaniem komornika a szkodą zachodzi adekwatny związek przyczynowo skutkowy. W tej sytuacji jako, że powód dochodził kwoty 75 000 zł, to w tym zakresie powództwo podlegało uwzględnieniu.

Sąd Rejonowy nie podzielił bowiem zarzutu pozwanego, iż powód przyczynił się do powstania szkody w ten sposób, że nie zaskarżył pierwotnego oszacowania ruchomości w sprawie Km 2340/13 z dnia 21 listopada 2013 roku, a to z tych przyczyn, że w ocenie Sądu Rejonowego ruchomości zbyt bez ich zajęcia, a nawet jeżeli przyjąć, iż do zajęcia doszło, to i tak przed terminem umożliwiającym ich zbycie i bez powiadomienia o tym dłużnika, któremu przysługiwałaby skarga na kolejne zajęcie.

W ocenie Sądu Rejonowego nie podlegał uwzględnieniu zarzut przedawnienia roszczenia podniesiony przez pełnomocnika pozwanego na ostatnim terminie rozprawy co do kwoty 65 000 zł wynikający z art. 442¹ § 1 k.c. Sąd Rejonowy wskazał, iż powód o zakresie szkody dowiedział się najwcześniej z chwilą wydania opinii przez biegłego w sprawie karnej, która datowana jest na dzień 7 lutego 2016 roku i od tego momentu można liczyć bieg przedawnienia – tym samym uznał, iż rozszerzenie powództwo o kwotę 65 000 zł nastąpiło przed upływem 3-letniego okresu przedawnienia wynikającego z art. 442¹ § 1 k.c.

O odsetkach ustawowych Sąd Rejonowy orzekł na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 455 k.c. uwzględniając zmianę przepisu art. 481 k.c. od dnia 1 stycznia 2016 roku. Sąd Rejonowy wskazał, iż strona powodowa błędnie określiła datę żądania odsetek, zarówno od kwoty 10 000 zł, jak i kwoty rozszerzonej części powództwa 65 000 zł, gdyż nie przedstawiła wezwania do zapłaty żadnej z tych kwot. Z tych też względów o odsetkach od kwoty 10 000 zł orzeczono z uwzględnieniem, że odpis pozwu zawierający żądanie kwoty 10 000 zł został doręczony pozwanemu w dniu 21 stycznia 2015 roku, a zatem od dnia 22 stycznia 2015 roku pozwany pozostawał w opóźnieniu, a w zakresie kwoty 65 000 zł odpis pisma rozszerzającego żądanie doręczono pełnomocnikowi pozwanego w dniu 27 listopada 2018 roku, a zatem odsetki zasądzono od dnia następnego tj. 28 listopada 2018 roku.

O kosztach procesu Sąd Rejonowy orzekł na podstawie art. 100 zd. 2 k.p.c. uwzględniając, że powód wygrał proces w przeważającej części, ulegając tylko co do daty odsetek. Oznaczało to, iż pozwany powinien zwrócić powodowi poniesione przez niego koszty procesu związane z dochodzeniem swoich praw w przedmiotowym procesie w łącznej kwocie 3 954,51 zł, na które złożyły się:

- opłata od pozwu w kwocie 500 złotych, ustalona na podstawie art. 13 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. 2017, poz. 85);
- opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 złotych, ustalona na podstawie art. 1 ust. 1 pkt. 2 ustawy o opłacie skarbowej z dnia 16 listopada 2006 roku (Dz. U Nr 225, poz. 1635);
- 1.200 zł wynagrodzenia fachowego pełnomocnika zgodnie z § 6 pkt 4 w zw. z § 4 ust. 2, mającego w sprawie zastosowanie z uwagi na datę wszczęcia postępowania, rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu z dnia 28 września 2002 r. (Dz.U. Nr 163, poz. 1349);
- kwoty wykorzystanych zaliczek uiszczonych przez powoda na wynagrodzenie biegłego: 147,60 (k.350), 210 i 18,90 zł (k.421), 119,52 i 17,99 zł (k. 561), 183,96 zł (k. 657), 452,40 (k.687) i (...),14 (k. 687).

Na podstawie art. 113 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tj. z dnia 21 kwietnia 2016 r., Dz.U. z 2016 r. poz. 623) Sąd Rejonowy nakazał pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego w Skierniewicach kwotę 4 559,98 zł tytułem: nieuiszczonych kosztów sądowych obejmującą nieuiszczoną opłatę od rozszerzonej części

powództwa 3 250 zł (k. 760) oraz kwoty 193,67 zł (k.687), 776,95 zł (k. 727) i 159,36 zł (k.749) wynagrodzeń biegłego i kosztów stawiennictwa świadka 180 zł (k.328).

Apelację od powyższego wyroku wniósł pozwany zaskarżając go w całości. Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1. naruszenie prawa procesowego, które miało wpływ na treść rozstrzygnięcia, a mianowicie art. 233 § 1 k.p.c. poprzez całkowicie dowolne ustalenie, iż pozwany dopuścił się przestępstwa wypełniającego znamiona art. 231 § 1 k.k. pomimo braku jakiegokolwiek analizy ustalonego stanu faktycznego przez pryzmat zasad odpowiedzialności karnej oraz brak postępowania dowodowego pozwalającego na ustalenie wypełnienie przez pozwanego znamion czynu zabronionego;
2. naruszenie przepisów prawa materialnego tj.
 - a. art. 754¹ § 2 k.p.c. poprzez błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, iż upadek zabezpieczenia z mocy prawa powoduje upadek bądź zakończenie postępowania egzekucyjnego;
 - b. art. 851 k.p.c. poprzez błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, iż w wypadku jeżeli egzekucja została skierowana do ruchomości zajętych na podstawie wcześniej wydanego na wniosek tego samego wierzyciela postanowienia o udzieleniu zabezpieczenia i dla zaspokojenia tego samego świadczenia pieniężnego ma zastosowanie przepis art. 851 k.p.c. oraz poprzez przyjęcie, iż w takim wypadku konieczne jest dokonanie ponownego zajęcia ruchomości;
 - c. art. 851 k.p.c. poprzez błędną wykładnię i przyjęcie, iż adnotacja o dokonaniu zajęcia ruchomości umieszczona w dniu 13 grudnia 2013 r. umieszczona na załączniku do protokołu zajęcia nie spełnia wymogów przepisu art. 851 k.p.c.
 - d. art. 361 § 1 k.c. poprzez błędną wykładnię i przyjęcie, iż pomiędzy decyzjami o pozbawieniu dozoru dłużnika nad zajętymi ruchomościami a szkodą wyrządzoną powodowi istnieje normalny związek przyczynowy;
 - e. art. 23 ust. 1 ustawy z dnia z dnia 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji (dalej: u.k.s.e.) poprzez błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, iż pozwany odpowiada za szkodę spowodowaną sprzedażą komisową ruchomości zajętych w toku postępowania egzekucyjnego prowadzonego przeciwko W. N.;
 - f. art. 123 § 1 pkt 1 w zw. z art. 442¹ § 1 k.c. poprzez przyjęcie, iż termin przedawnienia a należy liczyć od dnia dowiedzenia się przez powoda o zakresie szkody, a nie od dnia dowiedzenia się o szkodzie.

Wskazując na powyższe wniósł o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku przez oddalenie powództwa w całości;
2. zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego za obie instancje.

Sąd Okręgowy ustalił dodatkowo, co następuje:

Protokół zajęcia ruchomości z dnia 21 listopada 2013 roku sporządzony w sprawie Km 2340/13 prowadzonej przez Komornika Sądowego Sądu Rejonowego w Skierniewicach P. P. został doręczony dłużnikowi w dniu 28 listopada 2013 roku.

(dowód doręczenia k. 97)

Wierzyciel Ł. Z. składając wniosek o wszczęcie postępowania egzekucyjnego przeciwko W. N. w oparciu o nakaz zapłaty z postępowaniu upominawczym wydany przez Sąd Rejonowy w Piotrkowie Trybunalskim w dniu 25 września 2013 roku w sprawie V GNc 1953/13 zaopatrzony w klauzulę wykonalności – postanowienie Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 27 listopada 2013 roku, wniósł również wniosek o niezwłoczne skierowanie do

sprzedaży komisowej ruchomości zajętych w postępowaniu zabezpieczającym z uwagi na obawę ucieczki dłużnika z majątkiem.

(akta Km 2563/13; wniosek k. 1-3, tytuł wykonawczy k. 4)

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim wyrokiem z dnia 6 lutego 2019 roku w sprawie IV Ka 759/18 oskarżonego P. P. o czyn z art. 231 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego od wyroku Sądu Rejonowego w Radomsku z dnia 12 lipca 2018 roku uchylił zaskarżony wyrok przyjmując iż w miejsce przypisanego w punkcie 1. że P. P. dopuścił się czynu polegającego na tym, że w dniu 24 stycznia 2014 roku w S. wykonując czynności jako komornik sądowy przy Sądzie Rejonowym w Skierniewicach nie dopełnił swoich obowiązków i przekroczył swoje uprawnienia w ten sposób, że wbrew przepisom art. 867 § 4 k.p.c. bez wniosku wierzyciela (...) sp. z o.o. z/s w O. o dokonanie w postępowaniu egzekucyjnym Km 211/14 sprzedaży komisowej zajętych w dniu 21 listopada 2013 roku ruchomości i bez dokonania ponownego zajęcia tych ruchomości w postępowaniu egzekucyjnym Km 211/14 do czego był zobowiązany wskutek upadku z mocy prawa zabezpieczenia, a w związku z tym przed upływem 7 dni od daty zajęcia złożył spółce (...) sp. z o.o. ofertę sprzedaży komisowej zajętych w dniu 21 listopada 2013 roku pojazdów i maszyn W. N. w postaci F. (...) nr rej. (...), przyczepy N. (...) nr rej. (...), samochodu M. (...) o nr rej. (...), minikoparki B. E. o nr identyfikacyjnych (...), samochodu I. (...) o nr rej. (...) 5EF2 i samochodu I. (...) nr rej. (...), doprowadzając do ich sprzedaży komisowej, czym działał na szkodę interesu prywatnego W. N. i ustalił, że czyn ten wyczerpuje dyspozycję art. 231 § 1 k.k. i na podstawie art. 17 § 1 pkt 3 k.p.k. w zw. z art. 1 § 2 k.k. umorzył postępowanie karne wobec oskarżonego P. P..

(okoliczność bezsporna – kopia orzeczenia k. 808)

Kwota uzyskana ze sprzedaży komisowej ruchomości została zaliczona zarówno na poczet wierzytelności egzekwowanych w postępowaniu Km 211/14, jak i postępowaniu Km 2560/13 Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Skierniewicach P. P..

(karta rozliczeniowa w aktach Km 2560/13, kopia karty rozliczeniowej z akt Km 211/14 - k. 858)

Wiarygodność dowodów w oparciu o które Sąd Okręgowy dokonał dodatkowych ustaleń, nie była przez strony kwestionowana w toku procesu, odnośnie zaś rozstrzygnięcia kwestia ta nie była sporna między stronami, z tych też względów Sąd dokonał ustaleń o powyższej treści.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja pozwanego jest zasadna i skutkuje zmianą zaskarżonego wyroku i oddaleniem powództwa w całości.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do zarzutu dotyczącego naruszenia prawa procesowego - art. 233 § 1 k.p.c. czyli przekroczenia granic zasady swobodnej oceny dowodów, należy ów zarzut uznać za zasadny, z tym zastrzeżeniem, iż nie w dokonanych ustaleniach faktycznych ale dopiero na etapie rozważań prawnych Sąd Rejonowy nieprawidłowo ocenił nieprawomocny wyrok Sądu Rejonowego w Radomsku i wywiódł w oparciu o jego treść, iż pozwala on skonstatować, iż pozwany swoim zachowaniem wypełnił dyspozycję art. 231 § 1 k.k. Niewątpliwie ów dowód nie pozwalał na taką konstatację, z tej prostej przyczyny, iż wyrok ten był nieprawomocny, nie miał mocy wiążącej w postępowaniu cywilnym, gdyż nie był to wyrok skazujący (art. 11 k.p.c.), Sąd Rejonowy więc w sytuacji, gdy strony kwestionowały te okoliczności winien dokonać w tym zakresie samodzielnych ustaleń, a nie błędnie opierać się na jego treści. Należy jednak mieć na względzie, iż nie można mówić o zbrodni bądź występku w sytuacji, gdy czyn taki cechuje się społeczną szkodliwością w stopniu znikomym, co oznacza, że sprawca popełniający taki czyn nie popełnia w ogóle przestępstwa – wyrok ten nie miał więc i znaczenia w kontekście art. 442¹ § 2 k.c., nie odnosił się więc do okoliczności faktycznych, istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy.

Uwzględniając powyższe Sąd Okręgowy, podzielając w tym zakresie stanowisko skarżącego i nie opierając się na ustaleniach Sądu Rejonowego poczynionych w rozważaniach prawnych odnośnie wypełnienia przez pozwanego

znamion przestępstwa z art. 231 § 1 k.k. uznaje, iż w pozostałym zakresie ustalenia poczynione przez Sąd pierwszej instancji w stanie faktycznym sporządzonego uzasadnienia nie budziły wątpliwości, opierały się na materiale dowodowym nie budzącym wątpliwości co do jego wiarygodności, co w konsekwencji pozwoliło na ich przyjęcie przez Sąd Okręgowy i uzupełnienie o dalsze, dokonane przed niniejszym Sądem

Mając na względzie powyższe należy uznać, iż wbrew wskazaniom Sądu Rejonowego nie można uznać, aby pozwany przy tak ustalonym stanie faktycznym ponosił odpowiedzialność odszkodowawczą w oparciu o art. 23 ust. 1 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji (tekst jednolity Dz. U. z 2015 r. poz. 790 ze zm.) z tej przyczyny, iż dokonane ustalenia nie wskazują, aby działania komornika podjęte w związku ze sprzedażą komisową ruchomości były bezprawne. Odpowiedzialność odszkodowawcza komornika, oparta na powyższym przepisie, jest bowiem odpowiedzialnością deliktową, której przesłanką jest działanie lub zaniechanie niezgodne z prawem, bez względu na zawinienie komornika (por. wyrok SN z dnia 10 lutego 2010 r., V CSK 279/09, LEX nr 585901).

Sąd Okręgowy nie podziela stanowiska Sądu Rejonowego, iż konsekwencją upadku zabezpieczenia ex lege jest równoczesne uchylenie czynności egzekucyjnych dokonanych w postępowaniu zabezpieczającym. Rację ma skarżący wskazując, iż Sąd I instancji oparł swoje orzeczenie na błędnej wykładni art. 754¹ § 2 k.p.c. Zasadnie skarżący wskazał, iż w orzecznictwie Sądu Najwyższego wskazuje się, iż konsekwencje utraty ex lege mocy tytułu egzekucyjnego wobec toczącego się postępowania egzekucyjnego nie są uregulowane w przepisach, iż sytuacja ta najbardziej odpowiada wadliwości tytułu wykonawczego, który stanowi podstawę wszczęcia egzekucji. W takim przypadku nawet prawomocne pozbawienie tytułu wykonawczego w wyniku uwzględnienia powództwa opartego na podstawie art. 840 k.p.c. nie skutkuje obligatoryjnym umorzeniem postępowania egzekucyjnego przez organ egzekucyjny, lecz jedynie uprawnia do złożenia wniosku o umorzenie tego postępowania na podstawie art. 825 pkt 2 k.p.c. Przepis ten ma więc zastosowanie w razie następczej utraty mocy tytułu wykonawczego, tj. gdy tytuł wykonawczy traci moc wskutek zdarzeń powstałych po jego wydaniu.

Analogiczna sytuacja zachodzi także w razie upadku zabezpieczenia z mocy prawa (por. art. 744 i 754¹ k.p.c.). Upadek zabezpieczenia nie powoduje umorzenia z mocy prawa przeprowadzonych czynności egzekucyjnych, lecz wymagane jest złożenie odpowiedniego wniosku do organu egzekucyjnego na podstawie art. 825 pkt 2 k.p.c. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 grudnia 1987 r., I PZ 102/87, nie publ.). Wynika to także pośrednio z art. 754¹ § 3 k.p.c., według którego na wniosek obowiązanego sąd wydaje postanowienie stwierdzające upadek zabezpieczenia. Jedynie więc od inicjatywy obowiązanego zależy sądowe potwierdzenie wynikającego z mocy prawa skutku w postaci upadku zabezpieczenia, co umożliwi złożenie obowiązanemu odpowiedniego wniosku do organu egzekucyjnego. Również wyłącznie na wniosek, a nie z urzędu, dochodzi do zawieszenia postępowania egzekucyjnego, jeżeli sąd uchylił natychmiastową wykonalność tytułu lub wstrzymał jego wykonanie albo dłużnik złożył zabezpieczenie konieczne, według orzeczenia sądowego do zwolnienia go od egzekucji (art. 820 k.p.c.) (por. uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2013 r., sygn. akt III CZP 109/12, OSNC 2013/10/115).

Takie stanowisko wyraża też wskazane przez skarżącego postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 grudnia 1987 r. (sygn. akt IV PZ 102/87, nie publ) w którym wskazano, że upadek zabezpieczenia przewidziany w art. 744 k.p.c. nie powoduje ipso iure umorzenia przeprowadzonych czynności egzekucyjnych na podstawie zarządzenia tymczasowego. W tym przedmiocie potrzebne jest zgłoszenie przez dłużnika odpowiedniego wniosku do organu egzekucyjnego (art. 825 pkt 2 k.p.c.).

Nie ulega przy tym wątpliwości, iż inna interpretacja skutków upadku zabezpieczenia ex lege prowadziłyby w wielu sytuacjach do braku pewności w ocenie sytuacji prawnej, w której komornik, przy braku wiedzy o upadku zabezpieczenia, nie byłby w stanie właściwie ocenić skutków działań dłużnika co do rzeczy zajętych w toku postępowania zabezpieczającego np. w przypadku ich zbycia, inna interpretacja pozbawiałaby przy tym zasadności istnienia rozwiązania wskazanego w art. art. 754¹ § 3 k.p.c., który właśnie takie sytuacje winien porządkować. Nie można zresztą też wykluczyć i sytuacji, w której sąd w przeciągu miesiąca od uprawomocnienia się orzeczenia nie byłby w stanie tej prawomocności stwierdzić z przyczyn obiektywnych – co ma miejsce na przykład w sytuacji, gdy

dla ustalenia daty doręczenia stronie korespondencji konieczne jest wdrożenie postępowania reklamacyjnego, często trwającego dłużej niż miesiąc.

Z tych też względów, uznając, iż upadek zabezpieczenia ex lege, nie skutkuje ipso iure umorzeniem czynności egzekucyjnych w przeprowadzonym postępowaniu zabezpieczającym, należało skonstatować, iż wbrew stanowisku Sądu pierwszej instancji, nie doszło w postępowaniu Km 2340/13 prowadzonym przez pozwanego P. P. - Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Skierniewicach do umorzenia czynności egzekucyjnej w postaci zajęcia ruchomości dokonanych w dniu 21 listopada 2013 roku.

Tym samym i w dniu wszczęcia postępowania egzekucyjnego przeciwko powodowi w sprawie Km 211/14 tj. w dniu 24 stycznia 2014 roku, zajęcie ruchomości z dnia 21 listopada 2013 roku dokonane we wcześniej prowadzonym postępowaniu zabezpieczającym Km 2340/13 należało uznać za nadal skuteczne. Zgodnie z § 67 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie czynności komorników z dnia 9 marca 1968 r. (Dz.U. Nr 10, poz. 52) jeżeli zajęcie zostało już uprzednio dokonane przez komornika lub administracyjny organ egzekucyjny w trybie zabezpieczenia roszczenia, wszczynając egzekucję komornik nie dokonuje ponownego zajęcia, lecz podejmuje dalsze czynności egzekucyjne. W tym zakresie skarżący zasadnie przytoczył na poparcie swojego stanowiska uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 18 października 2013 roku w sprawie III CZP 64/13 (publ. OSNC 2014/7-8/70), która wskazuje, iż jeżeli po wykonaniu zabezpieczenia i po uzyskaniu przez uprawnionego tytułu wykonawczego w sprawie, w której doszło do zabezpieczenia, wszczęta zostanie egzekucja do rzeczy lub praw zajętych w związku z wykonaniem zabezpieczenia, czynności już raz dokonane (np. zajęcia) nie wymagają powtórzenia. Złożenie przez uprawnionego po wykonaniu zabezpieczenia - gdy skuteczne są zajęcia zabezpieczające (art. 754¹ i 757 k.p.c.) - tytułu wykonawczego, z którego wynika, że jest on wierzycielem zabezpieczonego obowiązku, uprawnia organ egzekucyjny do wszczęcia postępowania egzekucyjnego do zabezpieczonych składników majątku byłego obowiązwanego (dłużnika) i zaspokojenie z nich wierzyciela. Powyższe oznaczało również, iż nie była potrzebna na protokole zajęcia z dnia 21 listopada 2013 roku adnotacja o zajęciu ruchomości do sprawy Km 211/14, nie ma więc znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy dokonano na protokole zajęcia adnotacja z datą 24.01.2014 roku umieszczona bez podpisu osoby ją sporządzającej, która jest po prostu zbędna.

Należy przy tym zaznaczyć, iż w takiej sytuacji i wycenę zajętych ruchomości dokonaną przez komornika przy zajęciu ruchomości opisanych w protokole z dnia 21 listopada 2013 roku i umieszczoną w tym protokole należy uznać za prawidłową, nie wymagającą na w przedmiotowej sprawie ponownego ustalenia wartości tych ruchomości. Postępowanie komornika było bowiem zgodne z prawem, z treścią art. 853 k.p.c., który w § 1 nakazywał komornikowi oznaczenie wartości zajętych ruchomości i umieszczenie w protokole zajęcia, co przy braku skargi stron na dokonane oszacowanie, umożliwiało wykonanie dalszych czynności egzekucyjnych wobec zajętych ruchomości bez potrzeby oszacowania ich wartości przez biegłego (§ 2). W sprawie Km 2340/13 dłużnikowi W. N. został bowiem doręczony protokół zajęcia wraz z oszacowaną wartością zajętych ruchomości, a W. N. nie kwestionował tych wartości, komornik miał więc prawo podejmować dalsze czynności egzekucyjne w oparciu o tak ustaloną ich wartość, w tym i przeprowadzenie sprzedaży komisowej.

Nie ulega natomiast wątpliwości, iż w sprawie Km 211/14 wierzyciel Projekt- (...) sp. z o.o. w O. na żadnym etapie postępowania egzekucyjnego nie wniósł o przekazanie zajętych ruchomości do sprzedaży komisowej. Zgodnie z obowiązującym art. 867 § 4 k.p.c. taki wniosek był wymagany aby zajęte ruchomości niewymienione w art. 865 lub niesprzedane w trybie przewidzianym w tym przepisie komornik, na wniosek wierzyciela, przekazać do sprzedaży komisowej przed sprzedażą w drodze licytacji publicznej.

Powyższy wniosek był jednak złożony przez wierzyciela Ł. Z. przy wniosku o wszczęcie egzekucji w sprawie Km 2653/13 prowadzonej przez pozwanego jako komornika. Wierzyciel we wskazanej sprawie wniósł w dniu 13 grudnia 2013 roku o niezwłoczne skierowanie do sprzedaży komisowej ruchomości zajętych w postępowaniu zabezpieczającym, a powyższy wniosek został doręczony W. N. w dniu 19 grudnia 2013 roku. Należy zauważyć, iż na skutek tego wniosku także i na poczet w/w postępowania egzekucyjnego zostały zajęte ruchomości, uprzednio zajęte już w sprawie Km 2340/13 w dniu 21 listopada 2013 roku. Świadczy o tym adnotacja poczyniona na drugiej karcie protokołu zajęcia

z dnia 21 listopada 2013 roku, sporządzonej na formularzu załącznika, z której wynika, iż zajęcia tego dokonano w dniu złożenia wniosku o wszczęcie egzekucji tj. 13 grudnia 2013 roku. Adnotacja ta została przez komornika podpisana, a dokonanie zajęcia w ten sposób, w sytuacji uprzedniego zajęcia tych ruchomości w innym postępowaniu egzekucyjnym, należało uznać za skuteczne, zgodne z art. 851 k.p.c. Nie można zgodzić się w tym zakresie ze stanowiskiem Sądu Rejonowego, iż powyższe zajęcia nie zostało dokonane we wskazanej dacie – po pierwsze takiej konstatacji przeczą same ustalenia Sądu Rejonowego w stanie faktycznym, choć co należy zaznaczyć sprzeczne z jego dalszymi wnioskami przedstawionymi w rozważaniach, a po drugie żaden dowód w sprawie takich okoliczności nie wykazał – nie potwierdziła tego ani opinia biegłego przeprowadzona w tym zakresie ani kolejność adnotacji na protokołach, która sama w sobie nie świadczy o chronologii dokonywania wpisów. Jest też oczywiste, iż tylko i wyłącznie twierdzenia pełnomocnika strony, która ma interes w wykazaniu tej okoliczności, nie mogą być podstawą dokonywanych w tym zakresie ustaleń. Tym samym nie zostało udowodnione, iż zajęcia ruchomości w sprawie Km 2560/13 dokonano w innej dacie niż zostało to wskazane w adnotacji na protokole zajęcia.

Powyższe ustalenia pozwalają skonstatować, iż postępowanie pozwanego P. P. jako Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Skierniewicach w sprawach Km 211/14 i Km 2560/13 przy przeprowadzaniu sprzedaży komisowej ruchomości zajętych w dniu 21 listopada 2013 roku nie było bezprawne – znajdowało oparcie we wniosku wierzyciela Ł. Z. złożonym przy wniosku o wszczęcie egzekucji – nie naruszało więc treści art. 867 § 4 k.p.c. Do powyższej sprzedaży doszło też po okresie dłuższym niż 7 dni od zajęcia ruchomości – zajęcia ruchomości miało bowiem miejsce w dniu 21 listopada 2013 roku, zaś sprzedaż komisowa tych rzeczy w dniu 28 stycznia 2014 roku – nie doszło więc i do naruszenia art. 864 § 1 k.p.c. Potwierdzeniem konstatacji iż sprzedaż komisowa opierała się na w/w wniosku, było zaliczenie w dniu 28 stycznia 2014 roku części kwoty uzyskanej ze sprzedaży komisowej na poczet należności dochodzonych w sprawie Km 2560/13 (poz. 4 karty rozliczeniowej).

W świetle powyższych ustaleń i przytoczonych przepisów, w ocenie Sądu Okręgowego, postępowanie pozwanego jako komornika dokonującego sprzedaży komisowej ruchomości zajętych w dniu 21 listopada 2013 roku jawi się jako zgodne z prawem, nie naruszające w/w przepisów. Nie ulega przy tym wątpliwości, iż także zmiana dozorczy, nie zależnie od uznania, czy była uzasadniona, czy też nie, nie ma żadnego znaczenia dla oceny prawidłowości dokonanej sprzedaży komisowej – nie pozostaje z nią w żadnym związku, nie może więc mieć znaczenia dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, tak jak i kwestia przedawnienia roszczenia w sytuacji, gdy Sąd Okręgowy uznał, iż żądanie powoda jest bezpodstawne. Tym samym należało uznać, iż podejmowane przez komornika czynności przy sprzedaży komisowej – odpowiadające prawu - nie uzasadniały jego odpowiedzialności w oparciu o art. 23 ust. 1 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji.

Mając na względzie powyższe Sąd Okręgowy w punkcie I wyroku na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób że w punkcie pierwszym zaskarżonego wyroku oddalił powództwo, w punkcie drugim na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. zasądził od powoda, który przegrał sprawę w całości, na rzecz pozwanego koszty procesu w kwocie 1 217 zł, na które złożyła się opłata skarbową od udzielonego pełnomocnictwa w kwocie 17 zł i kwota 1 200 zł jako wynagrodzenia fachowego pełnomocnika zgodnie z § 6 pkt 4 w zw. z § 4 ust. 2, mającego w sprawie zastosowanie z uwagi na datę wszczęcia postępowania rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu z dnia 28 września 2002 r. (Dz. U. z 2013 r. poz. 461 oraz z 2015 r. poz. 616 i 1079), a punkcie trzecim na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tj. Dz. U. z 2016 r., poz. 623 z późn. zm.) nakazał pobrać na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Skierniewicach od powoda W. N. kwotę 4 559,98 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych obejmującą nieuiszczoną opłatę od rozszerzonej części powództwa 3 250 zł (k. 760) oraz kwoty 193,67 zł (k.687), 776,95 zł (k. 727) i 159,36 zł (k.749) wynagrodzeń biegłego i kosztów stawienia świadka 180 zł (k.328).

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy orzekł w punkcie II. na mocy art. 98 § 1 w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. na które złożyły się: wynagrodzenie pełnomocnika pozwanego w kwocie 2 700 zł ustalone na podstawie w zw. z § 10 ust. 1 pkt. 1 w zw. z § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie

opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r., poz. 1800 ze zm.) oraz opłata od apelacji poniesiona przez pozwanego w kwocie 3750 zł.